

vi kunne gøre Borgerne Ulejlighed igen. Saaledes som det nu er, er der forskellige Stadier for at komme i den offentlige Politiret. Man gør sig skyldig i en eller anden Forseelse, som ikke at fejle sit Fortov, for at tage dette Eksempel — det er det, der oftest gaar ud over Husejere, en skikkelig Klasse Medborgere, som ønske at leve i Fred med Øvrighed og Omgivelser — saa tager Gadebetjenten Rapport, og saa faar man Anmodning om at møde paa Politistationen; man møder, giver Forklaring der, og saa bliver Sagen givet til Politidirektøren. Man faar derefter Tilsigelse til at møde i den offentlige Politiret en Dag Kl. 10 Formiddag, og der kan man faa Lov til at tilbringe en god Dag oppe i de afskyelige Lokaler, inden Sagen kommer for. At man saa ikke faar Lov til at forsvare sig, er naturligvis kedeligt, men Pengene kommer man alligevel af med. Vi have nu disse gentagne Tilsigelser og den Tidsspilde, som for manges Vedkommende er af meget større Betydning, end at de skulde af med de Par Kroner. Jeg synes, at det vilde være bedst, om man indskrænkede sig til, at lade Forelægget blive overleveret af Politiets Stævningsmænd, Betjentene, i en Genpart. Denne Genpart kunde saa vedkommende sigtede indsende forsynet med en Paategning: Ja eller Nej, og med hans Underskrift. Skulde vi nemlig blive staaende ved det, der foreskrives i § 2, kunde vi være temmelig sikre paa, at de alle sammen vilde blive tilsagte til at give Møde paa Politikontoret, og naar dette med to Fuldmægtige og en Assistent efterhaanden fik $\frac{1}{2}$ af alle Politisagerne under sig, vilde vi faa ganske den samme Stimmel, som vi nu have i den offentlige Politirets Lokaler. Det vil atter sige, at hvis man fik en saadan Tilsigelse til Forelæg, skulde man vente en hel eller en halv Dag deroppe, og det vilde saa medføre de samme Ulemper, som man nu har ved den offentlige Politiret. — Der er i Forslagets § 3 indført en meget rigorøs Bestemmelse, som synes mig at gøre den humane Tanke, hvorunder dette Lovforslag siges at fremtræde, ganske illusorisk. Det foreskrives nemlig der, at saadanne Forelæg i Tilfælde af Forseelsens Gentagelse skulle have samme Virkning som en tidligere Dom, men det kan dog ikke være Meningen. Forelægget skal kun være en faderlig Advarsel, som siger: kom ikke igen, men det skal ikke være en Straf, som fører Skærpselse med sig i Gentagelsestilfælde. Den ærede sidste Taler paaviste fuldstændig rigtigt, at det

er en upraktisk Ordning som foreslaas med Hensyn til den Kasse, hvortil Bøderne skulde erlægges. Der staar her, at de Udgifter, som Antagelsen af det nævnte Personale, Leje af særligt Lokale og Kontorfornødenheder for Afdelingen medfører, afholdes af Kjøbenhavns Kriminal- og Politirets Fattigkasse, hvilken de erlagte Bøder tillægges. Udgifterne til denne Forøgelse af Politidirektørens Stab skulle altsaa afholdes af den nævnte Kasse. Det vil sige, at vi her skulde oprette en ny Filial af Politidirektørens Kontorer, en Filial, som skål lønne sig selv ved sit Arbejde. I det Øjeblik, Kassen ikke er fuld af Mulkter, kunne de ingen Løn faa. Er derimod Kassen fuld af Mulkter, kunne de faa deres Løn, og hvis de vise Tjensteiver, er det efter Fundatsen for denne Kasse saaledes, at de ogsaa kunne faa nogle klækkelige Dusører. Jeg har hørt — jeg kan ikke indestaa for Sandheden deraf — at naar en Mand i Kina beskikkes til Dommer, maa han selv afholde alle Omkostningerne derved og maa derfor se at pine dem ud af Delinkventen ved Bødepaalæg eller paa anden god kinesisk Maade. Jeg synes dog ikke, at vi i den danske Stat, som ellers i saa mange Henseender, hvad Humanitet angaar, ikke staar tilbage for Kina, skulde optage netop denne Del af kinesisk Statsvæsen. Jeg skal saaledes udtale min dybeste Mistillid til dette Forslag, og det skulde kun glæde mig, om det kunde medvirke til, at der ikke blev nogen Lov ud deraf.

Svend Høgsbro: Jeg har ikke ved den første Gennemlæsning af dette Lovforslag faaet de stærke Betænkkeligheder derved, som ere komne frem fra den første ærede Taler. Grunden dertil er ikke den, at jeg ikke i lige saa høj Grad som enhver anden har Øje for de Misbrug, Kjøbenhavns Politi har gjort sig skyldig i, og som for nogen Tid tilbage var Genstand for saa megen Omtale og Paatale. Jeg beklager ogsaa lige saa fuldt som enhver anden, at der ikke er blevet gjort mere — trods Ministerens Udtalelse — for at afværge slige Misbrug i Fremtiden. Jeg beklager navnlig, at den højtærede Minister ikke har gjort mere for at reformere Sædelighedspolitiet, med Hensyn til hvilket Klagerne lode stærkest, og hvor der var saa meget mere Grund til at tage fat paa Sagen, som den Sædelighedskommission, man med megen Møje fik Myndighederne til at nedsætte, nu allerede for et halvt Aar siden eller mere har afgivet sin Betænkning, uden at vi dog have set noget Re-